

Arrest

nr. 249 709 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...)S.(...)I, ook gekend als B.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd geboren in de 11de maand van 1369 (omgezet januari/februari 1991) maar op uw officiële documenten staat dat u werd geboren op 23 augustus 1990. U werd geboren in de stad Kabul. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig van het district Chaharasyab van de provincie Kabul. U woonde in de wijk Macroryan maar tijdens het regime van de taliban verhuisde u met uw familie naar Pakistan. In 2003 of 2004 keerden jullie terug naar Kabul. U ging er naar school en studeerde in 2009 af

aan het middelbaar onderwijs. Vervolgens schreef u zich in aan twee universiteiten, Rana en Kardan. Omdat u in 2010 ook begon met werken diende u te stoppen met uw studies aan de Rana universiteit. Door uw eerste vertrek uit Afghanistan in 2014 kon u ook uw studie aan de Kardan universiteit niet afwerken.

U werkte van 2010 tot 2014 voor het National Directoraat of Security (NDS), de inlichtingendienst van Afghanistan. U werkte eerst op de administratie van het "departement 90", het onderzoeksdepartement, en later werkte u voor het departement "afdeling buitenlandse relaties". Ook uw moeder werkte als arts voor het NDS ziekenhuis in Kabul. Door jullie werkzaamheden voor de Afgaanse autoriteiten kregen jullie problemen met de taliban. Jullie werden bedreigd en ontvingen drie dreigbrieven. U besloot dat het niet langer veilig was voor u in Afghanistan.

U verliet Afghanistan een eerste keer en reisde naar Europa. Op 15 februari 2015 kwam u aan in Zweden en diende u er een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 december 2015 werd dit verzoek afgewezen en u diende terug te keren naar Afghanistan. U reisde echter naar België en diende hier op 20 oktober 2016 een **eerste verzoek** om internationale bescherming in. Uw eerste verzoek in België werd op 23 oktober 2016 geannuleerd aangezien u uw bijlage 26 niet in ontvangst nam. Uw administratief dossier bevat een kopie van een Afgaans paspoort uitgereikt in Stockholm op 4 augustus 2015. U reisde vervolgens naar Frankrijk en keerde van daaruit vrijwillig terug naar Afghanistan op 5 november 2016.

Toen u aankwam op de luchthaven in Kabul werd u opgepakt en overgebracht naar Shash Darak en werd u voor 36 uur ondervraagd door de NDS. Er werd u gevraagd waar u was geweest en wat u had gedaan, daarna werd u vrijgelaten. Na 5 à 6 dagen werd u opnieuw door hen uitgenodigd en een week vastgehouden. U werd vrijgelaten met de voorwaarde dat u onmiddellijk diende terug te keren mochten ze dit vragen en u met de voorwaarde het grondgebied niet meer te verlaten. In november 2016 trouwde u met uw nicht, A.(...) B.(...). U leidde verder een normaal leven. Eind april, begin mei 2017 bracht u uw vrouw naar de dokter in Karte Now. U wachtte buiten aan uw wagen. Toen uw vrouw terugkwam zag u een Hilux-wagen, een soort pick-up truck, met achteraan mannen in een soort militair uniform. U stapte uit om uw vrouw te gaan ophalen toen de pick-up zich schuin plaatste en er mannen uit de pick-up sprongen en begonnen te schieten. U kon uw vrouw in het kanaaltje naast de kliniek duwen en u kon zich verstoppen in een houthandel vlakbij. Uw wagen werd aan de achterkant geraakt. Het was een chaotisch moment en iedereen begon door elkaar te lopen. De autoriteiten kwamen snel ter plaatse en u slaagde erin met uw vrouw jullie wijk Macroryan te bereiken. U denkt dat deze aanval tegen u was gericht en diende klacht in bij de politie. Uw vrouw kreeg als gevolg van de aanslag een miskraam. U besloot dat het land niet langer veilig was en besloot Afghanistan een tweede keer te verlaten. Daarnaast had u ook nog problemen met uw schoonfamilie. Uw zus H.(...) werd door haar man mishandeld. Toen dit u te ore kwam ondernam u stappen om haar situatie te verbeteren. U riep een jirga bij elkaar om het conflict op te lossen. Toen deze jirga zou starten begon uw schoonbroer samen met zijn vrienden van de Hezb-i-Islami te schieten. U had al voor back-up van de NDS gezorgd en uw schoonbroer en zijn kompanen werden door de NDS-agenten opgepakt.

U keerde op 17 mei 2017 via Frankrijk terug naar Europa. U reisde naar België en diende hier op 6 juni 2017 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Op 12 september 2017 kreeg u een beslissing 26quater omdat u reeds eerder in Frankrijk uw vingerafdrukken had gegeven. U ging daarop naar Frankrijk en diende er op 7 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juli 2018 ontving u een negatieve beslissing van de Franse asielinstantie, waartegen u een beroep indiende op 4 oktober 2018. Er werd nog geen oordeel geveld over uw beroep. U kwam echter terug naar België en diende hier op 26 februari 2019 een **derde verzoek** om internationale bescherming in. Op 11 maart 2020 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door uw schoonbroer of de taliban. Daarnaast vreest u ook problemen te krijgen met de NDS omdat u het land verlaten heeft en u daarmee de voorwaarde voor uw vrijlating geschonden heeft.

Ter staving van uw (derde) verzoek om internationale bescherming legt u een duplicaat van uw 'taskara' (Afgaans identiteitsdocument) neer, de eerste pagina van uw vervallen paspoort uitgereikt in Zweden op 4/08/2015, de eerste pagina's van uw huidige paspoort uitgereikt in Kabul en geldig tot 22/04/2022, uw klacht bij de politie dd. 7/2/1396 (27 april 2017), de documenten waarin verder onderzoek wordt bevolen, uw aanvraag voor een wapenvergunning, uw wapenvergunning ten tijde van uw job bij de NDS, uw werkaanvraag bij NDS uit 2010, en een brief gericht aan de paspoortafdeling voor aanvraag

van een elektronisch paspoort dd. 12/01/1392 (10/04/2013). Alle documenten worden in kopieevorm neergelegd. Daarnaast legt u ook nog enkele foto's van tijdens uw werk bij de NDS en een lijst met links naar internetartikels neer, Franse documenten van het verlies van uw paspoort in 2016, een attest van de Spoorwegpolitie inzake diefstal dd. 6/02/2020 en een boarding pass dd. 5/11/2016. Op 26 juni 2020 bezorgt u het CGVS nog een psychologisch attest dd. 21/6/2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U baseert uw vrees voor vervolging in Afghanistan deels op uw verklaring dat u enkele jaren voor NDS hebt gewerkt (2010-2014) en op het feit dat ook uw moeder als arts werkzaam was voor een NDS-ziekenhuis en jullie daardoor problemen kregen met de taliban (DVZ Verklaring punt 16: CGVS p. 17-18). Het is ten eerste uitermate opvallend dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in Zweden helemaal niks hebt gezegd over uw eigen werkzaamheden voor NDS en het feit dat de taliban toen uw medewerking eisten (CGVS p. 29). U verklaarde in Zweden wel dat uw moeder werkzaam was als dokter in het NDS-ziekenhuis en zij en uw familie daardoor bedreigingen ontvingen van de taliban, die ook uw moeders medewerking wilden. Hierdoor zou u uiteindelijk het land verlaten hebben, terwijl uw moeder met haar job stopte en uw ouders elders in Kabul onderdoken (zie vertaling Zweeds dossier, p. 5, 7, 12). **U repte met geen woord over uw eigen werkzaamheden voor NDS** in deze periode voor uw eerste vertrek naar Europa, integendeel, u meldde toen enkel dat u aan de universiteit studeerde en soms uw moeder naar haar werk bracht. Het dient gezegd dat dit de geloofwaardigheid en ernst van uw nood aan bescherming danig ondermijnt. Uw verklaring op het CGVS voor deze omissie, namelijk dat u in Zweden niet durfde zeggen dat u zelf ook werkzaam was geweest voor NDS omdat anderen u hadden gezegd dat u dan een negatieve beslissing ging krijgen (CGVS, p. 29) kan maar matig overtuigen. Immers kan van een verzoeker van internationale bescherming worden verwacht dat deze van bij aanvang van de asielprocedure volledige en waarachtige verklaringen aflegt omtrent kernaspecten van zijn verzoek, namelijk zijn identiteit, nationaliteit en motieven van het asielverzoek. Ook in de beroepsprocedure in Zweden hebt u van uw eigen werkzaamheden voor NDS geen melding gemaakt, pas in Frankrijk maakte u daar melding van. Dat uw advocaat [in Zweden] u zou gemeld hebben dat het toch heel moeilijk is in beroep een andere beslissing te krijgen is eveneens weinig geloofwaardig (CGVS p. 30). Het is trouwens merkwaardig dat u dit allemaal omtrent uw NDS-verleden wel aan derden, oo al zou het dan om vrienden gaan, zou melden, maar niet aan de asielinstantie waarin u vertrouwen stelt door daar een verzoek om bescherming in te dienen. De Zweedse asielinstantie oordeelde dat het gegeven dat uw moeder die wel voor NDS zou gewerkt hebben als arts en die bedreigd werd maar het land niet verliet, in schril contrast staat met het feit dat u wel Afghanistan ontvluchtte maar zelf geen activiteiten had die als antitaliban konden gezien worden. Het lijkt er dan ook op dat u uw verklaringen in een volgende asielprocedure hebt aangepast naargelang de beoordeling van een eerder verzoek om internationale bescherming.

Voor zover uw profiel als werknemer bij NDS kan aangenomen worden, stelt het CGVS daarnaast vast dat u het weinig aannemelijk is dat u bij terugkeer nog vervolging dient te vrezen aangezien u uw werkzaamheden reeds lang geleden gestaakt hebt. U stopte immers in 2014 met werken voor NDS. Dat

u bij een terugkeer naar Afghanistan nog problemen zou kennen met de taliban omwille van deze vroegere tewerkstelling kan in uw hoofde niet overtuigen. Immers is niet aangetoond dat u daadwerkelijk gezocht en bedreigd werd door de taliban voor uw vertrek. Zo is uw moeder, die eveneens werkzaam was voor NDS, in Afghanistan gebleven zonder enig probleem (CGVS, p. 18; zie Zweeds dossier). Bovendien zijn er contradicties vastgesteld in uw verklaringen over de initiële bedreigingen tegen uw familie: u sprak in Zweden van slechts één dreigbrief die uw familie ontvangen zou hebben van de taliban, waarna u besloot het land te verlaten (zie Zweeds dossier); maar in België (en Frankrijk) plots van drie dreigbrieven die uw familie kreeg voor uw eerste vertrek (CGVS, p. 29). Dat de tolk in Zweden Dari sprak met een Farsi-accent kan dit niet verschonen (CGVS, p. 29). U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud in Zweden geen enkele opmerking gemaakt over de tolk, noch heeft u in beroep hier enige melding van gemaakt. Naast een dreigbrief en dreigtelefoontjes vermeldde u noch in Zweden, noch in België andere bedreigingen. Wat er ook van zij, bij uw terugkeer in november 2016 naar Afghanistan kende u geen enkel probleem meer met de taliban, tot zich in april/mei 2017 een ander incident voordeed (zie verder) (CGVS, p. 25). Bovendien dient erop te worden gewezen dat u destijds vrijwillig besloot naar Afghanistan en Kabul, terug te keren, ondanks deze eerdere bedreigingen tegen u en uw familie (CGVS p. 22). U kon er ook uw leven verder uitbouwen en bijvoorbeeld huwen, en u probeerde zelfs opnieuw tewerkgesteld te worden bij NDS (CGVS p. 22-23). Een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde voor de taliban omwille van uw eerdere activiteiten voor NDS, en die van uw moeder, dient dan ook te worden gerelativeerd.

U gaf ook aan te vermoeden dat de overheid zelf achter bepaalde bedreigingen tegen u zit. Zo verklaarde u twee keer te zijn opgepakt en ondervraagd door NDS na uw terugkeer naar Afghanistan in 2016 (CGVS p. 22-24). Vooreerst is het niet abnormaal dat u bij een terugkeer naar Afghanistan ondervraagd wordt door de veiligheidsdiensten omdat u uw werkplaats zonder enige aankondiging verlaten heeft. Het is niet verwonderlijk dat de NDS zou willen weten waar u bent geweest en wat u heeft gedaan na uw plotselinge vertrek in 2014, gezien uw profiel als werknemer van een gevoelige organisatie als een inlichtingendienst. U had ook geen ontslag genomen en hen dus niet verwittigd van uw vertrek. Immers zou u voor wat hen betreft naar de taliban of een andere partij kunnen overgelopen zijn. U zegt zelf dat NDS gelijkaardige zaken van medewerkers die plots vertrokken ernstig nam (CGVS p. 24). Het gaat hier bovendien niet om een zwaarwichtige vorm van vervolging, u werd telkens na een korte opsluiting vrijgelaten. Dat hieraan voorwaarden gekoppeld waren zoals het niet verlaten van het land houdt evenmin vervolging in vluchtelingenrechtelijke betekenis in. Dat u omwille van deze ondervragingen nu niet meer naar Afghanistan zou kunnen terugkeren kan dan weer niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat u zo belangrijk bent voor de NDS dat ze veel middelen en moeite aan u zouden besteden, immers had u slechts een administratieve functie, zoals u verklaart (CGVS, p. 9). U gaf ook zelf aan dat u toen een normaal leven leidde (CGVS p. 24).

Opmerkelijk is tevens dat u in Frankrijk tijdens de asielpcedure **met geen woord gerept heeft over een tweede detentie door NDS van een week** na uw terugkeer naar Afghanistan, zo blijkt uit de notities van uw persoonlijk onderhoud aldaar (zie dossier Frankrijk). Mocht u daadwerkelijk vrezen dat de NDS u bij een terugkeer iets zou willen ten laste leggen kan men aannemen dat u dit toen ook verteld zou hebben. Dat u dit niet gedaan heeft ondermijnt de geloofwaardigheid van dit feit. Bovendien, mocht u toch nog een week extra vastgehouden zijn door NDS, hebben ze u daarna zonder enig problemen laten gaan en kende u ook geen verdere problemen (CGVS, p. 22, 24, 25). De overheid heeft u bovendien nog geholpen in de zaak met uw schoonbroer die uw zus mishandelde (CGVS, p. 25, 26), en u kreeg zelfs nog een paspoort uitgereikt met de hulp van een contactpersoon bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 4, 24, 25). Dat u op het nieuwe paspoort uw familienaam liet veranderen naar Badery doet hier geen afbreuk aan. Mocht u daadwerkelijk op de radar staan van NDS als te vervolgen persoon zou u niet zo gemakkelijk een nieuw paspoort verkrijgen en zonder enig probleem het land een tweede keer kunnen verlaten. Daarnaast diende u nog een nieuwe wapenvergunning in bij het NDS voor uw vertrek (CGVS, p. 7). Toen u betrokken zou geraakt zijn bij het schietincident in april 2017 kon u ook bij de politie terecht met uw klacht en besloot men u te helpen en werd uw klacht doorgestuurd naar andere betrokken diensten, zo verklaarde u (CGVS, p. 8). De NDS zou trouwens zelf bevel gekregen hebben om dit incident te onderzoeken (CGVS, p. 8). Door de dood van uw vader zou u geen nieuws meer hebben over verdere opvolging van de zaak (CGVS p. 8). Dit neemt niet weg dat uit de houding van de autoriteiten toch blijkt dat zij wel geneigd waren u te helpen, eerder dan u te vervolgen.

Het schietincident waar u bij betrokken zou geweest zijn in april 2017 kan evenmin aantonen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een risico loopt. U verklaart het doelwit te zijn geweest van een schietincident en **u vermoedt sterk dat de overheid of NDS er mogelijk achter zit** (CGVS, p. 16, 27).

Opmerkelijk is vooreerst dat uit de verklaringen die u in Frankrijk aflegde kan afgeleid worden dat **eerder vermoedens koesterde tegen uw schoonbroer die bij Hezb-e-Islami is als mogelijke dader**, dan tegen de NDS of Afghaanse overheid (zie interview OFPRA, p. 26). Het zou net uit vrees voor die man en zijn groepering zijn dat uw ouders, zus en vrouw uit Afghanistan vertrokken zijn zo verklaarde u toen. U legt hierover nu andere verklaringen af en denkt in de richting van de NDS zelf. Het dient gezegd dat dit alles berust op een louter vermoeden. Toen u uw vrouw voor een consultatie naar haar behandelende arts bracht werd u beschoten door militair geklede gewapende mannen. U kon wegduiken en werd niet geraakt, uw wagen wel (CGVS, p. 22, 23). Dat u het doelwit was van deze actie is gebaseerd op een vermoeden. U stelt dat u lang genoeg bij NDS heeft gewerkt en opgeleid bent om te weten dat het een actie tegen u was (CGVS, p. 27, 28). Echter heeft u de aanvallers niet herkend, en vermoedt u slechts dat het om niet-officieel NDS-personeel gaat (CGVS, p. 27). Ook heeft u toen geen andere bedreigingen ontvangen (CGVS, p. 25, 27) en kreeg u trouwens eerder nog hulp van NDS, want bij de jirga die u organiseerde om het conflict met uw schoonbroer op te lossen boden ze de nodige bijstand (CGVS, p. 26). Dit wijst er geenszins op dat u het daadwerkelijke doelwit van de aanslag was. Daar komt nog bij dat u een klacht kon indienen bij de politie na de schietpartij en er besloten werd een grondig onderzoek in te verrichten. Daarnaast kreeg NDS het bevel verder onderzoek te verrichten naar de aanslag (CGVS, p. 8). Dat u nu denkt dat ze er niks meegeedaan hebben is opnieuw louter een vermoeden van uw kant (CGVS, p. 8). Bovendien kan u niet duidelijk aangeven waarom u nog zou geviseerd worden door de NDS als ex-werknemer. U werd telkens vrijgelaten na uw korte detenties, die ook al van maanden voordien dateerden. Uw verklaring dat u wordt geviseerd omdat u zelf voor NDS had gewerkt en heel veel informatie bezit over hoe ze te werk gaan is evenmin aannemelijk en komt niet overeen met het door u geschetste profiel van louter administratief medewerker. Immers verklaarde u zelf vooral taken te hebben gekregen zoals het verzamelen en doorsturen van rapporten naar de juiste diensten of personen en het vertalen of tolken voor bezoekers aan NDS (CGVS p. 9-14). U was nooit betrokken bij arrestaties of interventies of spionageactiviteiten. Na deze aanval bleef u ook nog 20 dagen in Kabul wonen zonder verdere bedreigingen. U heeft Kabul verder op een legale manier kunnen verlaten. Deze vaststellingen maken dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat u door de Afghaanse overheid of door NDS gezocht en vervolgd zou worden.

Verder dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat uw problemen met uw andere schoonbroer, de man van uw zus H.(...), verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer vervolging omwille van het behoren tot een bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen kan enkel afgeleid worden dat het door u aangehaald probleem louter intrafamiliaal van aard is. U vreest uw schoonbroer, die connecties zou hebben met de Hezb-e-Islami, omdat hij uw zus mishandelde en u daartegenin ging. Na uw terugkeer zorgde u er via uw connecties voor dat hij enkele jaren opgesloten werd wegens een doodsbedreiging tegen uw zus (CGVS p. 26). Hij kwam vrij met een amnestieregeling voor Hezb-e-Islamleden. Dit probleem heeft geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventie. Dat hij ook een lid zou zijn van Hezb-i-Islami doet hierin niet terzake aangezien dit niet de aanleiding of grond was van jullie conflict. Bovendien berust uw vrees voor hem op een louter vermoeden. U heeft geen eigen problemen met uw schoonbroer maar u vermoedt dat hij omwille van de "pasthunwali", het traditionele gewoonterecht van de Pasthoen, u nog iets zou willen aandoen. U stelt duidelijk dat u niet zeker weet dat hij u iets zal aandoen maar u dat het uw eigen bedenking is (CGVS, p. 26). Tot op heden heeft hij nog niks tegen u gedaan of gezegd in die aard (CGVS, p. 26, 27). Dit volstaat dan ook niet om u internationale bescherming te verlenen. U dient immers uw vrees op een reëel risico concreet te maken. Het volstaat niet dat u verklaart dat uzelf wel oprecht gelooft gevaar te lopen.

Waar u nog stelt dat uw schoonbroer Haji S.(...) A.(...) S.(...), dezelfde problemen kende aangezien hij als 'operative agent' werkte voor NDS en werd ontvoerd tijdens de uitvoering van zijn werk en u ook vreest ontvoerd te zullen worden kan u niet worden gevolgd (CGVS, p. 18). Vooreerst was uw schoonbroer nog in actieve dienst, zo verklaart u, toen hij werd ontvoerd (CGVS, p. 18). Bovendien had hij een andere functie dan u, hij was immers een 'operative agent' en een lokale medewerker in Kunar, terwijl u hoofdzakelijk in Kabul werkte op kantoor. Slechts enkele keren zou u naar een provincie gegaan zijn waarbij u ook enkel contact had met personen met banden met de NDS, niet met externen (CGVS p. 9-10). Bovendien is het niet aangetoond dat uw schoonbroer door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 18). Hoewel u er nog aan toevoegt dat uw neven, de zonen van deze schoonbroer H.(...) S.(...)CG. 16/15354), I.(...) S.(...) (CG. 16/14496) en S.(...) S.(...)(CG.16/14497), in België internationale bescherming hebben gekregen, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie inzake uw eigen aanvraag tot internationale bescherming. Iedere aanvraag tot internationale bescherming wordt immers afzonderlijk bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites.

Bovendien wordt uw algemene geloofwaardigheid nog ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden die er zitten tussen uw verklaringen afgelegd in Zweden, Frankrijk en hier in België. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit houdt de nodige garanties in voor een goed verloop van de procedure in al deze landen, alsook het verloop van het persoonlijk onderhoud aldaar. Hoewel u aanhaalt dat u in Zweden uw persoonlijk onderhoud diende af te leggen in het Dari (CGVS, p. 29) kan dit niet als een verschoning voor enige tegenstrijdigheid gelden. Er werd u bij aanvang en op het einde van uw persoonlijk onderhoud in Zweden gevraagd of u de tolk goed begrepen had en u antwoordde telkens bevestigend (asielonderzoek Zweden 3/8/2015, p. 3, 15). De tolk gaf op haar beurt aan u goed begrepen te hebben (asielonderzoek Zweden 3/8/2015, p. 15). Van enige problemen omwille van het Farsi-accent van de tolk valt niks af te leiden uit de notities van het persoonlijk onderhoud uit Zweden. Bovendien heeft u tijdens uw beroepsprocedure in Zweden geen enkele melding gemaakt van communicatieproblemen met de tolk. In Frankrijk en op het CGVS daarenboven geeft u aan zowel Pashtu als Dari te kunnen (CGVS, p. 19; interview OFPRA, p. 1). Wat Zweden betreft gaf u zelf nog aan dat u daar inderdaad niet de gehele waarheid heeft verteld (CGVS, p. 29), u zou daar weggelaten hebben dat u zelf voor NDS heeft gewerkt.

In Frankrijk werd uw persoonlijk onderhoud op uw eigen vraag afgenomen in het Engels. Hoewel u er bij aanvang werd gewezen op de mogelijkheid van een tolk Pashtu ging u hier niet op in en hield u voet bij stuk om in het Engels gehoord te worden (interview OFPRA, p. 1). Daar u verklaart ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd te hebben in het Engels te worden gehoord (CGVS, p. 3, 4) kan men aannemen dat u het Engels voldoende machtig bent. Wat uw verklaringen in Frankrijk betreft stelt u op het CGVS dat u daar hetzelfde verklaarde als op het CGVS (CGVS, p. 30). Daarom is het zeer treffend dat uit de notities van uw persoonlijk onderhoud uit Frankrijk blijkt dat u daar niet over alles dezelfde verklaringen heeft afgelegd. In Frankrijk verklaarde u immers dat **uw ouders naar de Verenigde Staten geëmigreerd zijn**. Na uw tweede vertrek uit Afghanistan zouden ze eveneens het land verlaten hebben en naar familieleden in de Verenigde Staten vertrokken zijn (interview OFPRA, p. 4, 7, 8). Op het CGVS heeft u hier met geen woord over gerept, meer nog, u verklaart ook dat uw **moeder nog steeds in Afghanistan is** en wanneer u wordt gevraagd of uw **vader ooit naar de Verenigde Staten is geweest antwoordde u volmondig 'nee'** (CGVS, p. 8, 20, 21). Dat u over dergelijke zaken als de actuele verblijfplaatsen of situatie van uw naaste familieleden tegenstrijdige verklaringen aflegt doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en doet bovendien vermoeden dat u bepaalde informatie wil achterhouden voor het CGVS. Hierdoor is uw verklaring dat NDS na uw vertrek uit Afghanistan in mei 2017 verschillende keren aan uw ouders zou gevraagd hebben waar u was ook niet aannemelijk, aangezien ze volgens uw verklaring in Frankrijk al in december 2017 uit het land vertrokken zijn (CGVS, p. 28; interview OFPRA, p. 4). Naast tegenstrijdige verklaringen over uw familieleden legde u in Frankrijk ook andere verklaringen af met betrekking tot uw eigen academische achtergrond. Op het CGVS verklaarde u in 2009 afgestudeerd te zijn in het secundair onderwijs en vervolgens, in 2010, begonnen te zijn aan de studie politieke wetenschappen aan de universiteit Rana, en de universiteit Kardan, waar u een bachelor in business administration volgde. Tijdens deze studies zou u beginnen werken zijn voor de NDS (CGVS, p. 13). In Frankrijk maakt u weliswaar melding van uw studies (interview OFPRA, p. 11) maar verklaart u **tevens les te hebben gevolgd aan de politieeschool** en op die manier bij NDS terechtgekomen te zijn (interview OFPRA, p. 24; décision de rejet d'une demande d'asile, dd. 6/12/2017). Op het CGVS werd u nochtans gevraagd welke studies u na uw secundaire school heeft gevolgd (CGVS, p. 14), het is opmerkelijk dat u daar **de politieeschool niet vermeldde**. Opnieuw kan worden gesteld dat dergelijke tegenstrijdigheid uw algemene geloofwaardigheid onderuit haalt.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u bij een terugkeer geïmigreerd zal worden door NDS, de Taliban of de schoonfamilie van uw zus. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud raken niet aan de kern van de beslissing maar enkel wijzigingen in de spelling van bepaalde namen en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

De documenten die u neerlegt kunnen ook bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de kopieën van uw paspoorten tonen hoogstens uw afkomst en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist. Echter blijft het wel opmerkelijk dat verschillende identiteitsgegevens, zoals uw familienaam en geboortedatum, verschillen tussen deze documenten. Wat de documenten en foto's in verband met uw tewerkstelling bij de NDS betreft dient te worden opgemerkt dat deze mogelijk uw eerdere tewerkstelling aldaar kunnen aantonen. Hierbij dient echter te worden vastgesteld dat het geen originele documenten betreft maar slechts fotokopieën. Deze zijn makkelijk te vervalsen mits het nodige knip- en plakwerk en bijgevolg is de bewijswaarde ervan eerder relatief. De foto's zijn ook slechts momentopnames, en aan privé-foto's kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Wat betreft het proces-verbaal, dient men op te merken dat hierin louter akte wordt genomen van uw verklaringen over de schietpartij. Eender wie kan bij de politie of autoriteiten een klacht indienen zonder dat hierbij gegarandeerd is dat de inhoud ervan ook klopt. Het procesverbaal verleent als dusdanig dan ook geen bewijswaarde aan de inhoud van de afgelegde verklaringen. Ook uit de overige documenten van de autoriteiten kan louter blijken dat ze uw klacht inzake de schietpartij verder opvolgden. Uw verklaring dat u vervolgd zou worden door de NDS of autoriteiten zelf wordt hiermee niet onderbouwd. Dat u een wapenvergunning heeft aangevraagd toont slecht aan dat u een wapen wil bezitten maar niet dat u enig probleem heeft gekend. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Wat de lijst met links naar verschillende internetartikelen betreft dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met uw eigen problemen. Het volstaat niet om te verwijzen naar algemene zaken om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. U dient uw problemen in concreto aan te tonen. Het psychologisch attest dd. 21/6/2020 toont aan dat u in behandeling bent bij een psycholoog, maar toont niet aan dat u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Het attest vermeldt slechts dat u bepaalde mentale klachten heeft, zoals moeilijk anderen kunnen vertrouwen, algemeen lijden en ervaren van eenzaamheid, onveiligheid, angst en geheugenproblemen. Hoewel het attest vermeldt dat u aan een zware depressie lijdt als gevolg van de gebeurtenissen in uw land van herkomst blijkt er niet uit hoe tot deze conclusie is gekomen. Er wordt geen exacte diagnose in gesteld, noch duidelijkheid verschaft over de behandeling. Het attest werpt dan ook geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politioenele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere

mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikelen 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

*U baseert uw vrees voor vervolging in Afghanistan deels op uw verklaring dat u enkele jaren voor NDS hebt gewerkt (2010-2014) en op het feit dat ook uw moeder als arts werkzaam was voor een NDS-ziekenhuis en jullie daardoor problemen kregen met de taliban (DVZ Verklaring punt 16: CGVS p. 17-18). Het is ten eerste uitermate opvallend dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in Zweden helemaal niks hebt gezegd over uw eigen werkzaamheden voor NDS en het feit dat de taliban toen uw medewerking eisten (CGVS p. 29). U verklaarde in Zweden wel dat uw moeder werkzaam was als dokter in het NDS-ziekenhuis en zij en uw familie daardoor bedreigingen ontvingen van de taliban, die ook uw moeders medewerking wilden. Hierdoor zou u uiteindelijk het land verlaten hebben, terwijl uw moeder met haar job stopte en uw ouders elders in Kabul onderdoken (zie vertaling Zweeds dossier, p. 5, 7, 12). **U repte met geen woord over uw eigen werkzaamheden voor NDS** in deze periode voor uw eerste vertrek naar Europa, integendeel, u meldde toen enkel dat u aan de universiteit studeerde en soms uw moeder naar haar werk bracht. Het dient gezegd dat dit de geloofwaardigheid en ernst van uw nood aan bescherming danig ondermijnt. Uw verklaring op het CGVS voor deze omissie, namelijk dat u in Zweden niet durfde zeggen dat u zelf ook werkzaam was geweest voor NDS omdat anderen u hadden gezegd dat u dan een negatieve beslissing ging krijgen (CGVS, p. 29) kan maar matig overtuigen. Immers kan van een verzoeker van internationale bescherming worden verwacht dat deze van bij aanvang van de asielpprocedure volledige en waarachtige verklaringen aflegt omtrent kernaspecten van zijn verzoek, namelijk zijn identiteit, nationaliteit en motieven van het asiilverzoek. Ook in de beroepsprocedure in Zweden hebt u van uw eigen werkzaamheden voor NDS geen melding gemaakt, pas in Frankrijk maakte u daar melding van. Dat uw advocaat [in Zweden] u zou gemeld hebben dat het toch heel moeilijk is in beroep een andere beslissing te krijgen is eveneens*

weinig geloofwaardig (CGVS p. 30). Het is trouwens merkwaardig dat u dit allemaal omtrent uw NDS-verleden wel aan derden, oo al zou het dan om vrienden gaan, zou melden, maar niet aan de asielinstantie waarin u vertrouwen stelt door daar een verzoek om bescherming in te dienen. De Zweedse asielinstantie oordeelde dat het gegeven dat uw moeder die wel voor NDS zou gewerkt hebben als arts en die bedreigd werd maar het land niet verliet, in schrill contrast staat met het feit dat u wel Afghanistan ontvluchtte maar zelf geen activiteiten had die als antitaliban konden gezien worden. Het lijkt er dan ook op dat u uw verklaringen in een volgende asielprocedure hebt aangepast naargelang de beoordeling van een eerder verzoek om internationale bescherming.

Voor zover uw profiel als werknemer bij NDS kan aangenomen worden, stelt het CGVS daarnaast vast dat u het weinig aannemelijk is dat u bij terugkeer nog vervolging dient te vrezen aangezien u uw werkzaamheden reeds lang geleden gestaakt hebt. U stopte immers in 2014 met werken voor NDS. Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan nog problemen zou kennen met de taliban omwille van deze vroegere tewerkstelling kan in uw hoofde niet overtuigen. Immers is niet aangetoond dat u daadwerkelijk gezocht en bedreigd werd door de taliban voor uw vertrek. Zo is uw moeder, die eveneens werkzaam was voor NDS, in Afghanistan gebleven zonder enig probleem (CGVS, p. 18; zie Zweeds dossier). Bovendien zijn er contradicties vastgesteld in uw verklaringen over de initiële bedreigingen tegen uw familie: u sprak in Zweden van slechts één dreigbrief die uw familie ontvangen zou hebben van de taliban, waarna u besloot het land te verlaten (zie Zweeds dossier); maar in België (en Frankrijk) plots van drie dreigbrieven die uw familie kreeg voor uw eerste vertrek (CGVS, p. 29). Dat de tolk in Zweden Dari sprak met een Farsi-accent kan dit niet verschonen (CGVS, p. 29). U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud in Zweden geen enkele opmerking gemaakt over de tolk, noch heeft u in beroep hier enige melding van gemaakt. Naast een dreigbrief en dreigtelefoontjes vermeldde u noch in Zweden, noch in België andere bedreigingen. Wat er ook van zij, bij uw terugkeer in november 2016 naar Afghanistan kende u geen enkel probleem meer met de taliban, tot zich in april/mei 2017 een ander incident voordeed (zie verder) (CGVS, p. 25). Bovendien dient erop te worden gewezen dat u destijds vrijwillig besloot naar Afghanistan en Kabul, terug te keren, ondanks deze eerdere bedreigingen tegen u en uw familie (CGVS p. 22). U kon er ook uw leven verder uitbouwen en bijvoorbeeld huwen, en u probeerde zelfs opnieuw tewerkgesteld te worden bij NDS (CGVS p. 22-23). Een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde voor de taliban omwille van uw eerdere activiteiten voor NDS, en die van uw moeder, dient dan ook te worden gerelativeerd.

U gaf ook aan te vermoeden dat de overheid zelf achter bepaalde bedreigingen tegen u zit. Zo verklaarde u twee keer te zijn opgepakt en ondervraagd door NDS na uw terugkeer naar Afghanistan in 2016 (CGVS p. 22-24). Vooreerst is het niet abnormaal dat u bij een terugkeer naar Afghanistan ondervraagd wordt door de veiligheidsdiensten omdat u uw werkplaats zonder enige aankondiging verlaten heeft. Het is niet verwonderlijk dat de NDS zou willen weten waar u bent geweest en wat u heeft gedaan na uw plotselinge vertrek in 2014, gezien uw profiel als werknemer van een gevoelige organisatie als een inlichtingendienst. U had ook geen ontslag genomen en hen dus niet verwittigd van uw vertrek. Immers zou u voor wat hen betreft naar de taliban of een andere partij kunnen overgelopen zijn. U zegt zelf dat NDS gelijkaardige zaken van medewerkers die plots vertrokken ernstig nam (CGVS p. 24). Het gaat hier bovendien niet om een zwaarwichtige vorm van vervolging, u werd telkens na een korte opsluiting vrijgelaten. Dat hieraan voorwaarden gekoppeld waren zoals het niet verlaten van het land houdt evenmin vervolging in vluchtelingenrechtelijke betekenis in. Dat u omwille van deze ondervragingen nu niet meer naar Afghanistan zou kunnen terugkeren kan dan weer niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat u zo belangrijk bent voor de NDS dat ze veel middelen en moeite aan u zouden besteden, immers had u slechts een administratieve functie, zoals u verklaart (CGVS, p. 9). U gaf ook zelf aan dat u toen een normaal leven leidde (CGVS p. 24).

Opmerkelijk is tevens dat u in Frankrijk tijdens de asielprocedure **met geen woord gerept heeft over een tweede detentie door NDS van een week** na uw terugkeer naar Afghanistan, zo blijkt uit de notities van uw persoonlijk onderhoud aldaar (zie dossier Frankrijk). Mocht u daadwerkelijk vrezen dat de NDS u bij een terugkeer iets zou willen ten laste leggen kan men aannemen dat u dit toen ook verteld zou hebben. Dat u dit niet gedaan heeft ondermijnt de geloofwaardigheid van dit feit. Bovendien, mocht u toch nog een week extra vastgehouden zijn door NDS, hebben ze u daarna zonder enig problemen laten gaan en kende u ook geen verdere problemen (CGVS, p. 22, 24, 25). De overheid heeft u bovendien nog geholpen in de zaak met uw schoonbroer die uw zus mishandelde (CGVS, p. 25, 26), en u kreeg zelfs nog een paspoort uitgereikt met de hulp van een contactpersoon bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 4, 24, 25). Dat u op het nieuwe paspoort uw familienaam liet veranderen naar Badery doet hier geen afbreuk aan. Mocht u daadwerkelijk op de radar staan van NDS als te vervolgen persoon zou u niet zo gemakkelijk een nieuw paspoort verkrijgen en zonder enig

probleem het land een tweede keer kunnen verlaten. Daarnaast diende u nog een nieuwe wapenvergunning in bij het NDS voor uw vertrek (CGVS, p. 7). Toen u betrokken zou geraakt zijn bij het schietincident in april 2017 kon u ook bij de politie terecht met uw klacht en besloot men u te helpen en werd uw klacht doorgestuurd naar andere betrokken diensten, zo verklaarde u (CGVS, p. 8). De NDS zou trouwens zelf bevel gekregen hebben om dit incident te onderzoeken (CGVS, p. 8). Door de dood van uw vader zou u geen nieuws meer hebben over verdere opvolging van de zaak (CGVS p. 8). Dit neemt niet weg dat uit de houding van de autoriteiten toch blijkt dat zij wel geneigd waren u te helpen, eerder dan u te vervolgen.

Het schietincident waar u bij betrokken zou geweest zijn in april 2017 kan evenmin aantonen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een risico loopt. U verklaart het doelwit te zijn geweest van een schietincident en **u vermoedt sterk dat de overheid of NDS er mogelijk achter zit** (CGVS, p. 16, 27). Opmerkelijk is vooreerst dat uit de verklaringen die u in Frankrijk aflegde kan afgeleid worden dat **eerder vermoedens koesterde tegen uw schoonbroer die bij Hezb-e-Islami is als mogelijke dader**, dan tegen de NDS of Afghaanse overheid (zie interview OFPRA, p. 26). Het zou net uit vrees voor die man en zijn groepering zijn dat uw ouders, zus en vrouw uit Afghanistan vertrokken zijn zo verklaarde u toen. U legt hierover nu andere verklaringen af en denkt in de richting van de NDS zelf. Het dient gezegd dat dit alles berust op een louter vermoeden. Toen u uw vrouw voor een consultatie naar haar behandelende arts bracht werd u beschoten door militair geklede gewapende mannen. U kon wegduiken en werd niet geraakt, uw wagen wel (CGVS, p. 22, 23). Dat u het doelwit was van deze actie is gebaseerd op een vermoeden. U stelt dat u lang genoeg bij NDS heeft gewerkt en opgeleid bent om te weten dat het een actie tegen u was (CGVS, p. 27, 28). Echter heeft u de aanvallers niet herkend, en vermoedt u slechts dat het om niet-officieel NDS-personeel gaat (CGVS, p. 27). Ook heeft u toen geen andere bedreigingen ontvangen (CGVS, p. 25, 27) en kreeg u trouwens eerder nog hulp van NDS, want bij de jirga die u organiseerde om het conflict met uw schoonbroer op te lossen boden ze de nodige bijstand (CGVS, p. 26). Dit wijst er geenszins op dat u het daadwerkelijke doelwit van de aanslag was. Daar komt nog bij dat u een klacht kon indienen bij de politie na de schietpartij en er besloten werd een grondig onderzoek in te verrichten. Daarnaast kreeg NDS het bevel verder onderzoek te verrichten naar de aanslag (CGVS, p. 8). Dat u nu denkt dat ze er niks meegeedaan hebben is opnieuw louter een vermoeden van uw kant (CGVS, p. 8). Bovendien kan u niet duidelijk aangeven waarom u nog zou gevisieerd worden door de NDS als ex-werknemer. U werd telkens vrijgelaten na uw korte detenties, die ook al van maanden voordien dateerden. Uw verklaring dat u wordt gevisieerd omdat u zelf voor NDS had gewerkt en heel veel informatie bezit over hoe ze te werk gaan is evenmin aannemelijk en komt niet overeen met het door u geschetste profiel van louter administratief medewerker. Immers verklaarde u zelf vooral taken te hebben gekregen zoals het verzamelen en doorsturen van rapporten naar de juiste diensten of personen en het vertalen of tolken voor bezoekers aan NDS (CGVS p. 9-14). U was nooit betrokken bij arrestaties of interventies of spionageactiviteiten. Na deze aanval bleef u ook nog 20 dagen in Kabul wonen zonder verdere bedreigingen. U heeft Kabul verder op een legale manier kunnen verlaten. Deze vaststellingen maken dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat u door de Afghaanse overheid of door NDS gezocht en vervolgd zou worden.

(...) U vreest uw schoonbroer, die connecties zou hebben met de Hezb-e-Islami, omdat hij uw zus mishandelde en u daartegenin ging. Na uw terugkeer zorgde u er via uw connecties voor dat hij enkele jaren opgesloten werd wegens een doodsbedreiging tegen uw zus (CGVS p. 26). (...) Bovendien berust uw vrees voor hem op een louter vermoeden. U heeft geen eigen problemen met uw schoonbroer maar u vermoedt dat hij omwille van de "pasthunwali", het traditionele gewoonterecht van de Pasthoen, u nog iets zou willen aandoen. U stelt duidelijk dat u niet zeker weet dat hij u iets zal aandoen maar u dat het uw eigen bedenking is (CGVS, p. 26). Tot op heden heeft hij nog niks tegen u gedaan of gezegd in die aard (CGVS, p. 26, 27). Dit volstaat dan ook niet om u internationale bescherming te verlenen. U dient immers uw vrees op een reëel risico concreet te maken. Het volstaat niet dat u verklaart dat uzelf wel oprecht gelooft gevaar te lopen.

Waar u nog stelt dat uw schoonbroer Haji S.(...) A.(...) S.(...), dezelfde problemen kende aangezien hij als 'operative agent' werkte voor NDS en werd ontvoerd tijdens de uitvoering van zijn werk en u ook vreest ontvoerd te zullen worden kan u niet worden gevolgd (CGVS, p. 18). Vooreerst was uw schoonbroer nog in actieve dienst, zo verklaart u, toen hij werd ontvoerd (CGVS, p. 18). Bovendien had hij een andere functie dan u, hij was immers een 'operative agent' en een lokale medewerker in Kunar, terwijl u hoofdzakelijk in Kabul werkte op kantoor. Slechts enkele keren zou u naar een provincie gegaan zijn waarbij u ook enkel contact had met personen met banden met de NDS, niet met externen (CGVS p. 9-10). Bovendien is het niet aangetoond dat uw schoonbroer door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 18). Hoewel u er nog aan toevoegt dat uw neven, de zonen van deze

schoonbroer H.(...) S.(...)CG. 16/15354), I.(...) S.(...) (CG. 16/14496) en S.(...) S.(...)(CG.16/14497), in België internationale bescherming hebben gekregen, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie inzake uw eigen aanvraag tot internationale bescherming. Iedere aanvraag tot internationale bescherming wordt immers afzonderlijk bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites.

Bovendien wordt uw algemene geloofwaardigheid nog ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden die er zitten tussen uw verklaringen afgelegd in Zweden, Frankrijk en hier in België. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit houdt de nodige garanties in voor een goed verloop van de procedure in al deze landen, alsook het verloop van het persoonlijk onderhoud aldaar. Hoewel u aanhaalt dat u in Zweden uw persoonlijk onderhoud diende af te leggen in het Dari (CGVS, p. 29) kan dit niet als een verschoning voor enige tegenstrijdigheid gelden. Er werd u bij aanvang en op het einde van uw persoonlijk onderhoud in Zweden gevraagd of u de tolk goed begrepen had en u antwoordde telkens bevestigend (asielonderzoek Zweden 3/8/2015, p. 3, 15). De tolk gaf op haar beurt aan u goed begrepen te hebben (asielonderzoek Zweden 3/8/2015, p. 15). Van enige problemen omwille van het Farsi-accent van de tolk valt niks af te leiden uit de notities van het persoonlijk onderhoud uit Zweden. Bovendien heeft u tijdens uw beroepsprocedure in Zweden geen enkele melding gemaakt van communicatieproblemen met de tolk. In Frankrijk en op het CGVS daarenboven geeft u aan zowel Pashtu als Dari te kunnen (CGVS, p. 19; interview OFPRA, p. 1). Wat Zweden betreft gaf u zelf nog aan dat u daar inderdaad niet de gehele waarheid heeft verteld (CGVS, p. 29), u zou daar weggelaten hebben dat u zelf voor NDS heeft gewerkt.

In Frankrijk werd uw persoonlijk onderhoud op uw eigen vraag afgenomen in het Engels. Hoewel u er bij aanvang werd gewezen op de mogelijkheid van een tolk Pashtu ging u hier niet op in en hield u voet bij stuk om in het Engels gehoord te worden (interview OFPRA, p. 1). Daar u verklaart ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd te hebben in het Engels te worden gehoord (CGVS, p. 3, 4) kan men aannemen dat u het Engels voldoende machtig bent. Wat uw verklaringen in Frankrijk betreft stelt u op het CGVS dat u daar hetzelfde verklaarde als op het CGVS (CGVS, p. 30). Daarom is het zeer treffend dat uit de notities van uw persoonlijk onderhoud uit Frankrijk blijkt dat u daar niet over alles dezelfde verklaringen heeft afgelegd. (...) legde u in Frankrijk ook andere verklaringen af met betrekking tot uw eigen academische achtergrond. Op het CGVS verklaarde u in 2009 afgestudeerd te zijn in het secundair onderwijs en vervolgens, in 2010, begonnen te zijn aan de studie politieke wetenschappen aan de universiteit Rana, en de universiteit Kardan, waar u een bachelor in business administration volgde. Tijdens deze studies zou u beginnen werken zijn voor de NDS (CGVS, p. 13). In Frankrijk maakt u weliswaar melding van uw studies (interview OFPRA, p.11) maar verklaart u **tevens les te hebben gevolgd aan de politieschool** en op die manier bij NDS terechtgekomen te zijn (interview OFPRA, p. 24; décision de rejet d'une demande d'asile, dd. 6/12/2017). Op het CGVS werd u nochtans gevraagd welke studies u na uw secundaire school heeft gevolgd (CGVS, p. 14), het is opmerkelijk dat u daar **de politieschool niet vermeldde**. Opnieuw kan worden gesteld dat dergelijke tegenstrijdigheid uw algemene geloofwaardigheid onderuit haalt.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u bij een terugkeer geïsoleerd zal worden door NDS, de Taliban of de schoonfamilie van uw zus. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud raken niet aan de kern van de beslissing maar enkel wijzigingen in de spelling van bepaalde namen en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

De documenten die u neerlegt kunnen ook bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de kopieën van uw paspoorten tonen hoogstens uw afkomst en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist. Echter blijft het wel opmerkelijk dat verschillende identiteitsgegevens, zoals uw familienaam en geboortedatum, verschillen tussen deze documenten. Wat de documenten en foto's in verband met uw tewerkstelling bij de NDS betreft dient te worden opgemerkt dat deze mogelijk uw eerdere tewerkstelling aldaar kunnen aantonen. Hierbij dient echter te worden

vastgesteld dat het geen originele documenten betreft maar slechts fotokopieën. Deze zijn makkelijk te vervalsen mits het nodige knip- en plakwerk en bijgevolg is de bewijswaarde ervan eerder relatief. De foto's zijn ook slechts momentopnames, en aan privé-foto's kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Wat betreft het proces-verbaal, dient men op te merken dat hierin louter akte wordt genomen van uw verklaringen over de schietpartij. Eender wie kan bij de politie of autoriteiten een klacht indienen zonder dat hierbij gegarandeerd is dat de inhoud ervan ook klopt. Het procesverbaal verleent als dusdanig dan ook geen bewijswaarde aan de inhoud van de afgelegde verklaringen. Ook uit de overige documenten van de autoriteiten kan louter blijken dat ze uw klacht inzake de schietpartij verder opvolgden. Uw verklaring dat u vervolgd zou worden door de NDS of autoriteiten zelf wordt hiermee niet onderbouwd. Dat u een wapenvergunning heeft aangevraagd toont slecht aan dat u een wapen wil bezitten maar niet dat u enig probleem heeft gekend. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Wat de lijst met links naar verschillende internetartikelen betreft dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met uw eigen problemen. Het volstaat niet om te verwijzen naar algemene zaken om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. U dient uw problemen in concreto aan te tonen. Het psychologisch attest dd. 21/6/2020 toont aan dat u in behandeling bent bij een psycholoog, maar toont niet aan dat u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Het attest vermeldt slechts dat u bepaalde mentale klachten heeft, zoals moeilijk anderen kunnen vertrouwen, algemeen lijden en ervaren van eenzaamheid, onveiligheid, angst en geheugenproblemen. Hoewel het attest vermeldt dat u aan een zware depressie lijdt als gevolg van de gebeurtenissen in uw land van herkomst blijkt er niet uit hoe tot deze conclusie is gekomen. Er wordt geen exacte diagnose in gesteld, noch duidelijkheid verschaft over de behandeling. Het attest werpt dan ook geen ander licht op voorgaande vaststellingen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker volhardt in zijn tewerkstelling voor NDS en meent zelfs dat dit de hoeksteen van zijn vervolgingsfeiten uitmaakt. Verzoeker geeft te kennen dat hij verschillende documenten ter staving ervan heeft neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voegt bij onderhavig verzoekschrift bijkomende documenten om zijn tewerkstelling te bewijzen.

Hoewel verzoeker thans zijn tewerkstelling bij NDS als hoeksteen van zijn vervolgingsfeiten aanmerkt stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming in Zweden hier geen enkele melding van maakte.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die ook wordt aangegeven in Europese richtlijnen) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanpak. De vaststelling dat verzoeker in Zweden met geen woord repte over zijn tewerkstelling bij NDS doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker verwijst ter verklaring naar zijn verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud gaf en waarbij hij te kennen heeft gegeven dat de smokkelaar en “mensen die daar waren” hem destijds hadden afgeraden om zijn werkzaamheden voor NDS te vermelden gezien hij dan een negatieve beslissing zou krijgen. Dit kan geenszins worden aanvaard te verschoning van het verzwijgen van een element dat hij thans als essentieel beschouwt en waarop zijn nood aan internationale bescherming hoofdzakelijk gesteund is. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker ook in de beroepsprocedure na de weigeringsbeslissing in Zweden zijn verklaringen niet wijzigt niettegenstaande

hij op dat moment de mogelijkheid had zich wel correct te laten adviseren en de gevolgen van zijn stilzwijgen kon overzien. Het argument dat hij destijds slecht geadviseerd werd, dit betreurt en vandaag meewerkt met de asielinstanties om het licht te werpen op de redenen waarom hij Afghanistan verlaten heeft en niet kan terugkeren, overtuigt dan ook niet.

Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. De vaststelling dat verzoeker in Zweden, waar hij eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, met geen woord repte over zijn vroegere tewerkstelling bij NDS, zonder enige valabele verklaring hiervoor en dat hij dit thans als hoeksteen beschouwt in zijn nood aan internationale bescherming, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien moet worden opgemerkt dat documenten die verzoeker eerder neerlegde slechts fotokopieën zijn die zoals gesteld gemakkelijk te vervalsen zijn mits het nodige knip- en plakwerk en bijgevolg is de bewijswaarde ervan eerder relatief. Met de argumentatie dat hij coherente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn tewerkstelling bij de NDS en interne organisatie en dat iemand die nooit bij NDS heeft gewerkt nooit zoveel details zou kunnen geven, doet hij geen afbreuk aan voormelde pertinente vaststelling.

Verzoeker betwist voorts de vaststelling dat hij geen vervolging meer hoeft te vrezen van NDS omdat hij zijn werkzaamheden reeds lang heeft gestaakt. Verzoeker wijst erop dat hij reeds tweemaal werd gedetineerd door de NDS in 2016, terwijl hij zijn tewerkstelling gestaakt had in 2011.

Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat er aan zijn beweringen omtrent de tweede detentie geen geloof kan worden gehecht aangezien verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk met geen woord repte over deze tweede detentie zoals blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier. Het louter betwisten in onderhavig verzoekschrift dat hij hier niet over zou gesproken hebben in Frankrijk, kan hier geen afbreuk aan doen.

De argumentatie dat hij niet werd geholpen door NDS zelf, maar door andere departementen die onafhankelijk zijn inzake de vaststelling dat hij hulp kreeg van de autoriteiten in de zaak van zijn schoonbroer, het aanvragen van een paspoort en de klacht na het schietincident kan evenmin volstaan. Het is niet aannemelijk dat verzoeker hulp kreeg in de zaak met zijn schoonbroer, dat hem een paspoort werd uitgereikt met de hulp van een contactpersoon op het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat hij zonder enig probleem het land een tweede keer kon verlaten, dat hij een nieuwe wapenvergunning bij NDS indiende voor zijn vertrek, en bij de politie terecht kon met zijn klacht naar aanleiding van het schietincident waarin hij betrokken was en waarbij NDS zelf het bevel zou gekregen hebben verzoeker te helpen. Indien verzoeker daadwerkelijk op de radar van NDS zou staan, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat verzoeker op zoveel goodwill van de autoriteiten, ongeacht welke departement dit concreet is, zou kunnen rekenen. Waar verzoeker ter staving van zijn verklaring een paspoort te hebben bekomen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken een attest neerlegt om dit te bewijzen, doet hij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De bewering dat hij veel informatie heeft betreffende de werking van de NDS en hierdoor een doelwit zal zijn van de NDS ingeval van terugkeer is, gelet op het voorgaande, niet meer dan een blote bewering.

Wat betreft de door verzoeker beweerde eerste detentie door NDS werd correct vastgesteld dat, voor zover kan aangenomen worden dat verzoeker daadwerkelijk bij NDS was tewerkgesteld, het niet abnormaal is dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ondervraagd wordt door de veiligheidsdiensten omdat hij zijn werkplaats zonder enige aankondiging verlaten heeft. Ook de Raad acht het niet verwonderlijk dat de NDS zou willen weten waar hij is geweest en wat hij heeft gedaan na zijn plotselinge vertrek in 2014, gezien zijn profiel als werknemer van een gevoelige organisatie als een inlichtingendienst te meer verzoeker geen ontslag had genomen en hen dus niet verwittigd had van zijn vertrek en hij zelf zegt dat NDS gelijkaardige zaken van medewerkers die plots vertrokken ernstig nam (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Het gaat hier bovendien niet om een zwaarwichtige vorm van vervolging, aangezien verzoeker na een korte opsluiting werd vrijgelaten. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij nadien een normaal leven leidde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24).

Waar verzoeker erop wijst dat hij niet alleen ondervraagd werd door NDS, maar gedurende verschillende uren (36 uren) werd vastgehouden vlak na zijn terugkeer naar Afghanistan, herhaalt hij slechts zijn verklaringen, maar kan hij geen ander licht werpen op voormelde pertinente vaststelling.

Het verweer dat hij gedurende zijn detenties fel onder druk werd gezet en slechts werd vrijgelaten nadat hij een document ondertekende, stellende dat hij het land niet zou verlaten zonder voorafgaandelijke

toestemming van de NDS, vindt geen steun in het administratief dossier en is dan ook niet meer dan een blote bewering. Verzoeker maakte eerder geen enkele melding van het gegeven dat hij een document diende te ondertekenen om te kunnen worden vrijgelaten.

Waar verzoeker aan het verzoekschrift een brief van NDS voegt en de Raad per aanvullende nota's opnieuw de fotokopie en de vertaling ervan bijbrengt, stelt de Raad vast dat verzoeker de originele brief niet neerlegt, maar slechts een vage fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend. Verzoeker licht in de aanvullende nota toe dat hij deze brief van NDS gekregen heeft na zijn aanhouding en dat hierin expliciet staat vermeld dat hij niet naar het buitenland mag reizen en meent dat hij aangezien hij wel naar het buitenland is gevlucht het risico loopt om opnieuw aangehouden en gefolterd te worden.

Niettegenstaande verzoeker ter staving verwijst naar dit stuk dat aangeeft dat hij zonder toestemming het land niet mag verlaten en waarin hij gewaarschuwd wordt voor de consequenties mocht hij dit toch doen, stelt de Raad vast dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een dergelijk stuk. Gelet op de vaststelling dat geen origineel stuk werd neergelegd, dat verzoeker hier tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele melding van heeft gemaakt en hij in Zweden zelfs zijn tewerkstelling voor NDS niet heeft vermeld, kan een dergelijk document dan ook niet volstaan om zijn tewerkstelling bij NDS aan te tonen, noch om zijn beweringen omtrent zijn aanhouding te staven, noch om hieruit het risico af te leiden dat hij opnieuw zal worden gedetineerd door NDS en ergere gevolgen zal moeten ondergaan.

Wat betreft het diploma van de NDS academie dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat dit een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend. Hoe dan ook, moet worden opgemerkt dat verzoeker met het neerleggen van dit document geen afbreuk doet aan zijn verklaringen die hij in Frankrijk en in België heeft afgelegd. In Frankrijk heeft verzoeker immers wel degelijk verklaard naar de politieschool te zijn geweest, terwijl hij in België geen enkele melding maakte van de politieschool. Het louter neerleggen van dit document kan dan ook geenszins verklaren dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij vragen omtrent zijn studies geen enkele melding maakte van een politieschool noch van de NDS academie.

Ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de beweerde vrees voor vervolging door de taliban beweert verzoeker verder dat hij in Zweden ook melding heeft gemaakt van drie dreigbrieven en meent dat de verwerende partij zich niet garant kan stellen voor het goede verloop van de procedure en de naleving van de nodige procedurele waarborgen in Zweden. Een dergelijke redenering houdt geen steek.

Gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier kan wel degelijk worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in Zweden verklaard heeft slechts één dreigbrief te hebben ontvangen en geen enkele opmerking maakte over de prestaties van de tolk noch over eventuele problemen die er zouden zijn gerezen met de tolk en evenmin hier in beroep melding van heeft gemaakt.

Er werd verzoeker bij aanvang en op het einde van het persoonlijk onderhoud in Zweden gevraagd of hij de tolk goed begrepen had en verzoeker antwoordde telkens bevestigend (asielonderzoek Zweden 3/8/2015, p. 3, 15). De tolk gaf op haar beurt aan verzoeker goed begrepen te hebben (asielonderzoek Zweden 3/8/2015, p. 15). Van enige problemen omwille van het Farsi-accent van de tolk valt niks af te leiden uit de notities van het persoonlijk onderhoud uit Zweden. In Frankrijk en op het Commissariaat-generaal geeft verzoeker daarenboven aan zowel Pashtu als Dari te kunnen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19; interview OFPRA, p. 1). Indien verzoeker thans beweert dat er destijds problemen waren met de tolk, ter verklaring van zijn tegenstrijdige verklaringen, is het aan hem om dit hard te maken. Met de enkele bewering dat fouten in een gehoorrapport kunnen voorkomen faalt hij hierin schromelijk.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn moeder geen problemen heeft gekend omdat zij een vrouw is en bijgevolg minder vatbaar voor represailles en over minder gevoelige informatie beschikt, beperkt hij zich opnieuw tot louter beweringen. Het is niet aannemelijk dat indien de taliban het daadwerkelijk gemunt zouden hebben op verzoeker omwille van zijn tewerkstelling voor NDS en omwille van de tewerkstelling van zijn moeder voor NDS, zij verzoekers moeder volledig ongemoeid zouden laten. Bovendien stelt de Raad vast dat deze verklaringen schril afsteken met wat hij in Zweden heeft verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in Zweden heeft verklaard dat zijn moeder werkzaam was als arts voor NDS en dat hij en zijn familie ten gevolge hiervan bedreigingen hadden ontvangen van de taliban die ook de medewerking van zijn moeder wilden. Hij gaf dit toen ook op als

reden waarvoor zijn moeder stopte met werken, hij het land had verlaten en zijn ouders waren ondergedoken. De Raad ziet niet in waarom verzoeker in onderhavig verzoek om internationale bescherming de problemen die zijn moeder heeft gekend omwille van haar werk volledig buiten beschouwing laat en dit dan zelfs volledig van tafel veegt met de stelling dat zij een vrouw is en over minder gevoelige informatie beschikt waardoor zij geen problemen heeft gekend. Het gegeven dat hij in Zweden zijn eigen werkzaamheden voor NDS heeft verzwegen doet hier niets aan af. Dergelijke vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker thans zijn vrijwillige terugkeer kadert in de context van de moeilijkheden die hij binnen Europa heeft gekend en te weten was gekomen dat zijn schoonbroer gewelddadig geworden was ten aanzien van zijn zus en familie, verschoont noch verklaart hij het gegeven dat hij vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan. Niettegenstaande door Zweden werd geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kon maken, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker alsnog naar Afghanistan is teruggekeerd indien hij werkelijk een vrees voor zijn leven koesterde. Terugkeren naar Afghanistan omdat hij zijn familie zou moeten beschermen tegen zijn schoonbroer, terwijl zijn eigen leven naar eigen zeggen in gevaar is, doet wel degelijk afbreuk aan de beweerde vrees voor vervolging. De documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt ter staving van het feit dat hij getracht heeft naar Canada te reizen, in Denemarken geïntercepteerd werd en vastgehouden gedurende weken, doen hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker voorts te kennen geeft dat hij nooit met zekerheid zal weten wie de dader is van de aanslag, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in Frankrijk vermoedde dat zijn schoonbroer achter de aanslag zat, terwijl hij bij zijn huidige asielaanvraag in België vermoedde dat dit overheid of NDS was. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift een bijkomend vermoeden jegens de taliban uitspreekt. Hoe dan ook, komt verzoeker niet verder dan een vermoeden dat hij het doelwit was van de aanslag noch weerlegt hij hiermee de concrete vaststellingen desbetreffend in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt per aanvullende nota's getuigenverklaringen van de aanslag, een proces-verbaal van het incident, de door verzoeker ingediende klacht en een aanbevelingsbrief vergezeld van voor eensluidend verklaarde vertalingen bij, doch deze documenten kunnen geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

De Raad stelt vast dat uit de getuigenissen blijkt dat er een aanslag plaatsvond en dat één van de getuigen melding maakt van het feit dat niet alleen verzoeker slachtoffer werd van een gewapende aanval, maar dat zijn vrouw naar de dokter ging, daarna medicijnen kocht in zijn apotheek en vervolgens ook werd aangevallen.

De Raad stelt vast dat noch uit verzoekers klacht, noch uit het proces-verbaal aanwezig in het administratief dossier, noch uit het proces-verbaal dat verzoeker thans neerlegt blijkt dat verzoekers echtgenote mee bij de aanslag was betrokken. Al deze documenten maken enkel melding van het feit dat verzoeker werd beschoten op het ogenblik dat hij aan het wachten was op zijn echtgenote, die op consultatie was bij de dokter.

Indien deze aanslag werkelijk had plaatsgevonden, verzoeker hiervan klacht indiende en de politie daadwerkelijk een onderzoek had geopend, kan wel degelijk worden verwacht dat er in de documenten daaromtrent ook melding gemaakt zou worden van verzoekers echtgenote.

Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker overigens zelf een levende omschrijving van hetgeen gebeurde op het moment van de aanslag en verklaarde hij dat toen zijn vrouw terugkwam van de dokter hij beschoten werd en hij zijn echtgenote in het kanaaltje van de kliniek kon duwen en hij zichzelf kon verstoppen. Deze verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig met de neergelegde getuigenverklaring waarin zelfs kan worden gelezen dat verzoekers echtgenote na haar bezoek van de dokter, nog medicijnen ging kopen en pas daarna werd aangevallen.

Uit de vertaling van de aanbevelingsbrief blijkt dat dit slechts een gesolliciteerd document betreft dat werd opgemaakt ten behoeve van verzoekers asielrelaas en verzoek om internationale bescherming en ontbeert dan ook objectieve bewijswaarde.

Ook wordt opgemerkt dat de klacht van verzoeker en de getuigenissen fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend.

Niettegenstaande verzoeker in het verzoekschrift stelt represailles te vrezen van zijn schoonbroer, maakt hij dit niet concreet aannemelijk. Hoewel verzoeker vermoedt dat zijn schoonbroer hem iets zal

willen aandoen heeft hij hiertoe geen enkele concrete aanwijzing en blijft het dan ook bij een vermoeden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade concreet aan te tonen en blijft opnieuw schromelijk in gebreke. Waar verzoeker per aanvullende nota's een document neerlegt van UNHCR om te bewijzen dat zijn zus uit Afghanistan is gevlucht wegens de gewelddadigheid van haar echtgenoot, wordt opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker desbetreffend een persoonlijke vrees voor vervolging koestert noch een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en citeert dit artikel als volgt:

“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”

De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot eventueel door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota's zoals de visumaanvragen van zijn vader en moeder, de weigering van de visumaanvraag, de brief betreffende de ziekte van zijn zus, de foto's van zijn vader, het bewijs van hypotheek, de taskara van zijn echtgenote, de identiteitsdocumenten van zijn schoonmoeder en schoonvader in de Verenigde Staten, het paspoort van zijn oudste zus, de bankkaart van zijn tweede zus, het paspoort van zijn derde zus en het paspoort van de vierde zus voegt, kunnen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

In de aanvullende nota's vermeldt verzoeker voorts dat hij in september 2020 heeft deelgenomen aan een online lezing over het onderwerp *“Targeted Killings Case Study Afghanistan”* en één van de sprekers was en geeft hij te kennen dat hij hierdoor een verhoogd risico loopt op vervolging in geval van terugkeer. Hiermee toont verzoeker echter niet concreet aan door zijn deelname een gegronde vrees voor vervolging te kennen of een reëel risico op ernstige schade te lopen. Ook uit het stuk waarin zijn deelname wordt bevestigd, kan dit niet worden afgeleid. Hieruit blijkt ook niet dat iemand in Afghanistan hier weet van heeft, noch in welke mate dit voor hem concrete problemen zou kunnen geven.

Waar verzoeker in de aanvullende nota informatie bijbrengt waaruit blijkt dat een NDS commandant vermoord werd, dat het trainingscentrum van NDS werd aangevallen en dat er vier werknemers van NDS vermoord werden door de taliban in Kabul, toont hij niet aan persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging te kennen noch een reëel risico op ernstige schade te lopen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend gelet op wat voorafgaat in gebreke.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten,

verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker toont allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft. Voor zover verzoeker aangeeft dat hij de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij geen familie meer heeft in Kabul, toont hij niet aan in welke mate dit omstandigheden zijn die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt in Kabul. Voor zover verzoeker te kennen geeft dat zijn vermeende tewerkstelling bij NDS en deelname aan een online lezing maakt dat hij een verhoogd risico loopt, moet worden verwezen naar wat hoger desbetreffend werd uiteengezet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een attest van een psycholoog voegt, maar daaromtrent in zijn verzoekschrift geen enkele verduidelijking geeft. Een dergelijk psychologisch attest kan geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker eventuele psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan.

Bovendien wordt opgemerkt dat dit attest, opgesteld door een psycholoog en dus geen psychiater, geen duidelijke diagnose bevat, laat staan een uitgebreide en sluitende analyse waarop een eventuele diagnose gebaseerd zou kunnen zijn. De Raad ziet niet in op welke wijze dit attest de voormelde vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen. Dit wordt door verzoeker overigens ook niet nader toegelicht.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF